

REPUBLIKA SLOVENIJA
DELOVNO SODIŠČE V CELJU

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Delovno sodišče v Celju je v senatu, ki so ga sestavljali predsednica senata višja sodnica: Marija Krivec in sodnika porotnika: Marija Pečnik in Dušan Verbovšek,

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: PETER GOLOB, Ulica Milana Majcna 49a, Ljubljana,

zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA (MINISTRSTVO ZA ZUNANJE ZADEVE IN MINISTRSTVO ZA OKOLJE IN PROSTOR), Prešernova ulica 25, Ljubljana), ki jo zastopa Državno odvetništvo RS, Zunanji oddelek v Celju,

zaradi: premestitve na drugo delovno mesto, preizkusa ocene dela in izplačila odškodnine - diskriminacija, pct. 10.000,00 EUR s pripadki,

po opravljenem naroku 4. januarja 2018 in po posvetovanju senata istega dne

RAZSODILO:

- I. Sklep tožene stranke št. 100-3/2015/188 z dne 2. 6. 2015 se razveljavi.
- II. Tožena stranka je dolžna ponovno oceniti delovno uspešnost tožeče stranke za leto 2014, v roku 15 dni po pravnomočnosti sodbe.
- III. Tožena stranka je dolžna plačati tožeči stranki odškodnino v znesku 3.000,00 EUR v roku 8 dni od vročitve pisnega odpravka sodbe, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po izteku tega roka dalje do plačila, pod izvršbo.

Zavrne se za 7.000,00 EUR višji zahtevak.

- IV. Sklep tožene stranke št. 100-33/2015/11 z dne 9. 6. 2015 in odločba Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja pri Vladi RS št. 10051-431/2015/4 z dne 21. 10. 2015 se razveljavita.
- V. Tožena stranka je dolžna v roku 15 dni od vročitve pisnega odpravka sodbe povrniti tožeči stranki stroške postopka v znesku 895,40 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega naslednjega dne po izteku navedenega roka za izpolnitev obveznosti dalje do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožnik je 9. 7. 2015 vložil tožbo zaradi nezakonitosti premestitve na drugo delovno mesto, preizkusa ocene delovne uspešnosti in izplačila odškodnine za nepremoženjsko škodo v znesku 10.000,00 EUR s pripadki. V njej pojasni, da ga je tožena stranka s sklepom št. 100-33/2015/4 z dne 7. 5. 2015 trajno premestila z Ministrstva za zunanje zadeve (v nadaljevanju MZZ) na Ministrstvo za okolje in prostor (v nadaljevanju MOP), takšno premestitev pa ocenjuje kot protipravno, saj zanj niso obstajale delovne potrebe, temveč so ji botrovale osebne okoliščine. Dejanski razlog za premestitev naj bi tako predstavljala težnja po odstranitvi tožnika kot sindikalnega zaupnika in člana izvršnega odbora reprezentativnega Sindikata slovenskih diplomatov (v nadaljevanju SSD) iz MZZ. Tožnik meni, da je bilo za toženo stranko moteče zlasti njegovo sindikalno delovanje, v okviru katerega se je odkrito boril proti neenaki obravnavi zaposlenih na MZZ, opozarjal na strokovne napake vodstva MZZ, javnosti razkrival nepravilna ravnanja ministra Karla Erjavca in hkrati o njih pisno obveščal pristojne organe, prijavljal sume

korupcijskih kaznivih dejanj organom odkrivanja in pregona ter opozarjal na nedopustno nadlegovanje in trpinčenje s strani neposredno nadrejenega vodje sektorja. Tožnik zato meni, da je bil diskriminatorno premeščen in s tem izključen iz delovnega okolja, takšna premestitev pa po njegovi oceni hkrati predstavlja povračilni ukrep tožene stranke. Tožnik nadalje meni, da se šikaniranje, ki ga je izvajala tožena stranka, kaže tudi v slabši oceni njegove delovne uspešnosti, zato izpodbija sklep, s katerim je tožena stranka ocenila njegovo delo v letu 2014 le kot „prav dobro“, od slednje pa zahteva tudi plačilo denarne odškodnine v znesku 10.000,00 EUR s pripadki za povzročeno nepremoženjsko škodo, natančneje za prestane duševne bolečine zaradi neenake obravnave, nezagotavljanja varstva pred nadlegovanjem in trpinčenjem na delovnem mestu ter kršitve človekovih pravic.

2. V pravočasnem odgovoru na tožbo, vloženi dne 10. 9. 2015, tožena stranka pritruje dejstvu tožnikove premestitve, vendar zanika, da bi bile razlog zanjo fiktivne delovne potrebe na MOP. Nadalje meni, da tožnika z oceno delovne uspešnosti za leto 2014 ni nedopustno diskriminirala in dodaja, da so bili pri ocenjevanju upoštevani vsi zahtevani kriteriji. Na tožnikove navedbe v zvezi zahtevano odškodnino za nepremoženjsko škodo, natančneje za prestane duševne bolečine zaradi neenake obravnave, nezagotavljanja varstva pred nadlegovanjem in trpinčenjem na delovnem mestu ter kršitve človekovih pravic, pa tožena stranka odgovarja s pojasnilom, da tožba v tem delu niti ni sklepčna niti tožbeni zahtevek ni utemeljen, zlasti pa je pretirana višina zahtevane odškodnine.
3. S pripravljeno vlogo z dne 8. 12. 2015 je tožnik z zatrjevanim ciljem razrešitve medsebojnih spornih razmerij razširil tožbeni zahtevek na način, da zahteva tudi odpravo oziroma razveljavitev odločbe MOP o letnem dopustu za leto 2014 (pravilno 2015) št. 100-33/2015/11 z dne 9. 6. 2015 in drugostopenjske odločbe št. 10051-431/2015/4 z dne 21. 10. 2015. Tožnik z vlogo z dne 25. 4. 2016 od tožene stranke za primer neizpolnitve obveznosti v dodeljenem roku dodatno zahteva še plačilo zakonskih zamudnih obresti od zneska 10.000,00 EUR. Navedene modifikacije v obliki povečanja obstoječega zahtevka skladno z drugim odstavkom 184. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/1999 in naslednji) predstavljajo spremembe tožbe, za katere je glede na prvi odstavek 185. člena ZPP potrebna privolitev tožene stranke, ki ji je bila tožba že vročena, vendar je sodišče, skladno z določbo prvega odstavka 185. člena ZPP, navedene spremembe dovolilo, ker je ocenilo, da je to smotrno za dokončno ureditev razmerja med strankama.

Ob tem sodišče še pojasnjuje, da je v tem delovnem sporu z delno sodbo z dne 23. 6. 2016 že odločilo o zakonitosti tožnikove premestitve z MZZ na MOP, pri čemer je pravnomočno razsodilo, da je bila ta nezakonita in ugodilo tožnikovemu reintegracijskemu zahtevku. Zato je s to sodbo odločilo le še o preostalih tožbenih zahtevkih.

4. Sodišče je v dokazne namene prebralo, pogledalo in dokazno ocenilo spisu priložene listine, in sicer: sklep tožene stranke z dne 7. 5. 2015 (priloga A1), odločbo tožene stranke o imenovanju v naziv z dne 15. 4. 2015 (priloga A2), pritožnikov dopis generalni sekretarki in vodji kabineta MOP z dne 8. 5. 2015 (priloga A3), javni poziv predsednika SSD predsedniku vlade z dne 13. 5. 2015 (priloga A4), obvestilo o imenovanju tožnika za sindikalnega zaupnika (priloga A5), navodilo z dne 3. 4. 2014 (priloga A6), obvestilo predsednika SSD z dne 15. 4. 2014 (priloga A7), vabilo z dne 17. 6. 2014 (priloga A8), dopis predsednika SSD z dne 6. 5. 2014 (priloga A9), dopis predsednika SSD z dne 4. 2. 2015 (priloga A10), dopis predsednika SSD z dne 9. 5. 2014 (priloga A11), e-sporočilo predsednika SSD z dne 4. 6. 2014 (priloga A12), zapisnik seje z dne 11. 4. 2014 (priloga A13), poziv ministru za javno upravo z dne 20. 3. 2015 in njegov odgovor z dne 22. 4. 2015 (priloga A13/1), sklep z dne 2. 6. 2015 (priloga A14), sklep z dne 18. 5. 2015 in dopis MZZ z dne 21. 4. 2015 (priloga A15), interni imenik MZZ z navedbo delovnih področij diplomatov (priloga A16), e-sporočila dr. Roberta Kokalja (priloga A17), ocene nekaterih diplomatov (priloga A18), odgovor mag. Marka Štucina z dne 26. 9. 2014 (priloga A19), e-pošto z dne 1. 7. 2015 (priloga A20), predlog vodje sektorja dr. Cencena z dne 2. 6. 2014 za napredovanje (priloga A21), sodbo Upravnega sodišča RS opr. št. I U 5/20 1 3-23 z dne 4. 3. 2014 (priloga A22), akt o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest in njegove spremembe (priloga A23), pisni poziv pritožnika generalnemu sekretarju MZZ k prenehanju nadlegovanja na delovnem mestu z dne 15. 4. 2015 s predhodno korespondenco (priloga A24), pisno zahvalo ministra ZAE z dne 7. 9. 2014 (priloga A25), pisno korespondenco (priloga A26), e-pošto z dne 17. 4. 2015 (priloga A27), poziv tožnika z dne 21. 4. 2015 (priloga A28), pisni poziv tožnika dne 11. 9. 2014 in izvensodno poravnavo z dne 13. 7. 2009 ter e-sporočilo z dne 17. 7. 2014 (priloga A29), poziv NPU z dne 11. 12. 2014 (priloga A30), poziv predsedniku vlade z dne 17. 4. 2015 in poročilo o delu Kadrovske komisije z dne 14. 4. 2015 (priloga A31), pisno priznanje Vlaste Vivod z dne 16. 6. 2014 (priloga A32), prošnjo predstojniku za pogovor z dne 19. 12. 2013 (priloga A33), poziv predsedniku vlade dr. Miru Cerarju z dne 1. 4. 2015 (priloga A34), obvestilo MZZ z dne 15. 6. 2015 (priloga A35), medijske objave (priloga A36), sporočilo vlade za javnost z dne 23. 2. 2012 (priloga A37), navodilo MJU z dne 11. 6. 2012 (priloga A38), članek v Delu z dne 19. 6. 2014 (priloga A39), transkript poročil 24 ur na POP TV z dne 18. 5. 2015 (priloga A40), transkript seje OZP z dne 10. 6. 2015 (priloga A41), članek z dne 3. 6. 2010 (priloga A42), zahtevo za preizkus ocene z dne 3. 4. 2015 (priloga A43), objavo novice z dne 20. 7. 2015 (priloga A44), objavo z dne 11. 8. 2015 in obvestilo z dne 24. 6. 2015 in 15. 6. 2015 (priloga A45), preglednico (priloga A46), dopis z dne 26. 8. 2015 in sklep Komisije za pritožbe z dne 12. 8. 2015 (priloga A47), preglednico (priloga A48), zahtevo za MOP z dne 13. 8. 2015 (priloga A49), zapisnik MOP z dne 6. 11. 2015 (priloga A50), e-sporočilo vodje kadrovske službe MZZ z dne 7. 5. 2015 (priloga A51),

seznam uslužbencev s PDI v notranji službi MZZ (priloga A52), dopis Ministrstva za javno upravo z dne 15. 1. 2015 (priloga A53), dopis MOP z dne 13. 3. 2015 (priloga A54), opozorilo tožnika z dne 14. 7. 2015 (priloga A55), obvestilo o končanem javnem natečaju z dne 21. 9. 2015 (priloga A56), fotokopijo revije (priloga A57), oceno z dne 28. 7. 2011 (priloga A58), e-sporočilo z dne 29. 8. 2014 s priloženim seznamom (priloga A59), Konvencije MOD s komentarjem, Inštitut za delo pri PF Ljubljana (priloga A60), obvestilo Policijske uprave Ljubljana z dne 9. 9. 2015 (priloga A61), dopis KPK z dne 21. 8. 2015 (priloga A62), poizvedbo zagovornika načela enakosti z dne 11. 11. 2015 (priloga A63), obvestilo MZZ z dne 1. 7. 2015 o spremembah akta o sistemizaciji delovnih mest (priloga A64), 24. in 27. člen Akta o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest (priloga A65), stran 7 Akta o spremembah in dopolnitvah akta o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v MOP z dne 10. 11. 2015 (priloga A66), drugostopenjsko odločbo KPDR o letnem dopustu z dne 21. 10. 2015 (priloga A67), objavo na spletni strani MZZ z dne 16. 7. 2015 (priloga A68), vabilo MZZ tožeči stranki z dne 20. 10. 2015 (priloga A69), odločbo MOP o letnem dopustu za leto 2014 z dne 9. 6. 2015 (priloga A70), odločbo MZZ o letnem dopustu za leto 2014 z dne 8. 5. 2015 - (priloga A71), dopis MOP z dne 7. 7. 2015 (priloga A72), poimenski seznam zaposlenih (priloga A73), elektronsko sporočilo Marije Žižek z dne 10. 12. 2015 (priloga A74 in A75), dopis z dne 23. 11. 2015 (priloga A76), zapisnik o opravljenem inšpekcijskem pregledu z dne 16. 12. 2015 (priloga A77), judikat VDSS RS št. Pdp 413/2015 z dne 13. 4. 2006 (priloga A78), izpis iz aktivne zbirke spisa z dne 15. 4. 2016 (priloga A79), e-sporočilo z dne 25. 3. 2016 (priloga A80), sklep vlade z dne 26. 2. 2015 (priloga A81), javno objavo MZZ z dne 11. 4. 2016 (priloga A82), ocenjevalni list za leto 2009 z dne 28. 7. 2011 (priloga A83), odločbo MOP z dne 15. 5. 2016 (priloga A84), seznam prijavljenih kandidatov za premestitev (priloga A85), zapisnik o opravljenem inšpekcijskem pregledu z dne 16. 12. 2014 (priloga A86), dopis z dne 29. 9. 2015 (priloga A87), projekte za zmanjšanje popravne ogroženosti (priloga A88), objavo prostih delovnih mest na MZZ (priloga A89), e-sporočilo z dne 15. 4. 2002 (priloga A90), zapis pogovora med ministrom dr. Dimitrijem Ruplom in Milanom Majhnom z dne 22. 3. 2002 (priloga A91), dopis predsednika sindikata slovenskih diplomatov z dne 18. 3. 2002 (priloga A92), odločbo št. 090-15/2016/1 z dne 11. 8. 2016 (priloga A93), fotokopijo sodbe Upravnega sodišča RS opr. št. I U 1390/2015-31 z dne 11. 10. 2016 (priloga A94), sodbo Višjega delovnega in socialnega sodišča opr. št. Pdp 876/2016 z dne 1. 3. 2017 (priloga A95), obračun plače za meseca september in oktober 2015 za Edvina Skrta (priloga A96), dopis Komisije za preprečevanje korupcije z dne 21. 8. 2015 (priloga B1), e-dopis z dne 6. 5. 2015 (priloga B2), sklep MNZ z dne 7. 5. 2015 z vročilnico (priloga B3), pritožbo zoper sklep z dne 19. 5. 2015 (priloga B4), sklep Vlade RS - Komisije za pritožbe iz DR, z dne 12. 8. 2015 z vročilnico (priloga B5), ocenjevalni list za oceno delovne uspešnosti JU za leto 2014 (priloga B6),

sklep MZU z dne 2. 6. 2015 z vročilnico (priloga B7), sklep z dne 27. 11. 2014 (priloga B8), poziv MJU z dne 15. 1. 2015 (priloga B9), izpis "Novice in obvestila" od 14. 1. do 24. 2. 2015 (priloga B10), dopis MZZ z dne 24. 2. 2015 (priloga B11), dopis MOP z dne 13. 3. 2015 (priloga B12), vabilo na sestanek na temo zaposlovanja, kadrov in premestitev MZZ-MOP z dne 13. 4. 2015 s preglednico (priloga B13), sklep Vlade RS z dne 30. 1. 2014 (priloga B14), življenjepis tožnika (priloga B15), preglednico (priloga B16), zaznamek o razgovoru z dne 14. 4. 2015 (priloga B17), zaznamek o izreku letne ocene tožniku za leto 2014 z dne 24. 3. 2015 (priloga B18), sodbo Pdp 977/2011 z dne 1. 2. 2012 (priloga B19), sodbo Pdp 31/2014 z dne 15. 5. 2014 (priloga B20), odločbo o imenovanju v naziv MOP z dne 15. 4. 2015 (priloga B21), dopis z dne 13. 5. 2015 (priloga B22), izpis - ocenjevanje JU - od leta 2007 do 2014 (priloga B23), preglednico z imeni in kontaktnimi številkami (priloga B24), CD medij (priloga B25), zahtevo za preizkus ocene delovne uspešnosti za leto 2014 z dne 3. 4. 2015 (priloga B26), aneks k pogodbi o zaposlitvi št. OKP-4/08/124 z dne 24. 4. 2015 (priloga B27), e-sporočilo z dne 7. 5. 2015 (priloga B28), zaprosilo za posredovanje akta z dne 25. 5. 2015 (priloga B29), e-korespondenco z dne 25. in 26. 5. 2015 (priloga B30), zaprosilo za posredovanje akta z dne 26. 5. 2015 - (priloga B31), statut SSD z dne 10. 7. 1996 (priloga B32), sodbo in sklep Pdp 254/2007 z dne 6. 6. 2008 (priloga B33), sodbo VIII Ips 434/2006 z dne 25. 10. 2007 (priloga B34), sklep VII Ips 453/2009 z dne 25. 3. 2011 (priloga B35), sklep VII Ips 153/2010 z dne 14. 9. 2011 (priloga B36), pogodbo o zagotavljanju pogojev za sindikalno delo v MZZ (priloga B37), sklep Pdp 455/2004 z dne 25. 3. 2004 (priloga B38), odgovor na poizvedbo z dne 21. 8. 2015 (priloga B39), kandidaturo z dne 31. 1. 2013 in prijave z dne 18. 7. 2013, 22. 8. 2013 in 25. 11. 2014 (priloga B40), zapisnik o opravljenem inšpekcijskem pregledu z dne 4. 12. 2014 (priloga B41), odgovor na ugovor zoper zapisnik o opravljenem inšpekcijskem nadzoru z dne 18. 2. 2015 (priloga B42), notranjo seznanitev o prostem OM z dne 2. 4. 2014 (priloga B43), e-sporočilo z dne 25. 11. 2014 (priloga B44), navodilo o delu Kadrovske komisije MZZ z dne 14. 11. 2014 (priloga B45), poročilo o delu Kadrovske komisije z dne 14. 4. 2015 (priloga B46), sodbo Pdp 31/2014 (priloga B47), sklep št. 11000-135/2015/4 z dne 29. 7. 2015 (priloga B48), sklep št. 11000-143/2015/5 z dne 20. 9. 2015 (priloga B49), pritožbo tožnika z dne 21. 7. 2015 (priloga B50), pisno poslansko vprašanje poslanke Eve Irgl (priloga B51), odgovor ministra za zunanje zadeve na poslansko vprašanje z dne 21. 8. 2015 (priloga B52), pritožbo tožnika z dne 3. 9. 2015 (priloga B53), obvestilo o prijavi Inšpektoratu za javni sektor z dne 27. 8. 2015 (priloga B54), poslovnik o delu Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja pri Vladi RS (priloga B55), sodbo Pdp 146/2015 z dne 23. 7. 2015 (priloga B56), življenjepis Marka Sotlarja kot priloga k njegovi prijavi z dne 25. 11. 2014 (priloga B57), življenjepis mag. Roberta Golobinka k njegovi prijavi z dne 10. 3. 2014 (priloga B58), novo razdelitev nalog v Sektorju za mednarodno pravo z dne

28. 10. 2015 (priloga B59), izpis spletne strani (priloga B60), izpis spletne strani (priloga B61), sodbo VDS Pdp 403/2005 z dne 8. 6. 2006 (priloga B62), sklep Pdp 360/2015 z dne 3. 9. 2015 (priloga B63), sodbo Pdp 1240/2014 z dne 11. 12. 2014 (priloga B64), ocenjevalni list tožnika za leto 2015 z dne 28. 1. 2016 (priloga B65), dopis MZZ z dne 7. 12. 2015 (priloga B66), oceno za leto 2009 v ponovljenem postopku z dne 22. 6. 2011 s prilogami (priloga B67), depešo z dne 13. 1. 2012 (priloga B68), seznam odsotnosti za obdobje 19. 5. 2015 do 6. 4. 2016 (priloga B69), izpis iz spletne strani z dne 6. 4. 2016 (priloga B70), sklep Upravnega sodišča RS št. I U 1390/2015 z dne 15. 3. 2016 (priloga B71), tožbo z dne 19. 4. 2016 (priloga B72), depešo ZSD 120044 (priloga B73), depešo ZSE 140168 (priloga B74), depešo ZGD 150028 (priloga B75), depešo ZIE 150265 (priloga B76), ftc. vročilnic z dne 4. 5. 2016 (priloga B77), depešo ZGD 160018 (priloga B78), elektronsko sporočilo z dne 6. 5. 2016 (priloga B79), akt o notranji organizaciji in sistemizaciji v MZZ z dne 5. 11. 2013 (priloga B80), pooblastilo z dne 3. 10. 2014 (priloga B81), Akt o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v MOP z dne 15. 12. 2014 in Akt o spremembah in dopolnitvah z dne 12. 3. 2015 in z dne 21. 4. 2015 ter osnutek pritožbe zoper delno sodbo PU 1811 dok št. 100103/2015/77 (priloga A82), pogledalo posnetek soočenja na televiziji POP TV z dne 10. 7. 2014 ter zaslišalo tožnika, zakonita zastopnika tožene stranke ministrico Ireno Majcen in ministra Karla Erjavca ter priče Stanislava Sikoška, Jano Š. Kvaternik, mag. Stanislava Vidoviča, Natašo Šebenik, Ano Starič, Boštjana Puclja, Jureta Gašpariča, dr. Stanislava Raščana, Miho Faturja, dr. Roberta Kokalja, Matejo Omejec, Leona Behino, Sabino Zupan, Bredo Mulec, Barbaro Golob, Edvina Skrta in Natalio Al Mansour.

Sodišče je zavrnilo dokazni predlog tožnika za zaslihanje prič Vlaste Vivod, Vida Goloba in Rime Pavlin Gnidovec, ker je tožnik tak dokazni predlog podal šele z vlogo z dne 6. 6. 2017 in s tem po prvem naroku za glavno obravnavo, pri čemer ni izkazal, da ga brez svoje krivde ni mogel podati pravočasno. Zato je sodišče zaključilo, da je s tovrstnim dokaznim predlogom prekludiran. Pri tem je sodišče upoštevalo določbo prvega in četrtega odstavka 286. člena ZPP, po katerem mora stranka najkasneje na prvem naroku za glavno obravnavo navesti vsa dejstva, ki so potrebna za utemeljitev njenih predlogov, ponuditi dokaze, ki so potrebni za ugotovitev njenih navedb, in se izjaviti o navedbah in ponujenih dokazih nasprotne stranke, na poznejših narokih za glavno obravnavo pa lahko navaja nova dejstva in predlaga nove dokaze le, če jih brez svoje krivde ni mogla navesti na prvem naroku. Iz istega razloga je sodišče nadalje zavrnilo tudi dokazni predlog tožene stranke za pridobitev pisnih izjav prič dr. Marjana Cencena in Janeza Premožeta, glede izdelave delne opisne ocene za tožnika za leto 2014, saj tožena stranka tega predloga ni podala najkasneje na prvem naroku za glavno obravnavo niti ni izkazala, da tega brez svoje krivde ni mogla pravočasno storiti. V zvezi z ugovorom prekluzuje tožene stranke pa sodišče pojasnjuje, da tožnik ni

prekludiran s predložitvijo sodbe Upravnega sodišča RS, opr. št. I U 1816/2016-34 z dne 4. 10. 2017 kot dokaznega predloga, saj z njo predhodno ni bil seznanjen, kakor tudi ne z obračuni plače za julij 2017 in avgust 2017 predsednika komisije za oceno delovne uspešnosti. Kot nepotrebne za ugotovitev odločilnih dejstev je sodišče zavrnilo preostale dokazne predloge, saj je bilo dejansko stanje že na podlagi tako izvedenih dokazov popolno ugotovljeno. V zvezi s predlaganim zaslišanjem priče mag. Marka Štucina, člana komisije za preizkus ocene javnega uslužbenca, ki je 2. 6. 2015 potrdila oceno delovne uspešnosti tožnika, pa sodišče pojasnjuje, da je izvedbo navedenega dokaza kot nepotrebno opustilo, saj sta o delu komisije podrobno izpovedala Edvin Skrt in Natalija Al Mansour.

5. Med strankama ni bilo sporno, da je tožnik 27. 3. 2015 prejel službeno oceno za leto 2014, kakor tudi ne, da je bilo njegovo delo v ocenjevalnem obdobju od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 ocenjeno z oceno „zelo dobro“. Med strankama nadalje ni obstajal spor o tem, da je tožnik pravočasno zahteval preizkus službene ocene, prav tako pa sta se strinjali, da je komisija za preizkus ocene pri toženi stranki odločila, da tožnikova zahteva ni utemeljena. Vendar pa je med njima obstajal spor o tem, ali je komisija vsebinsko obravnavala tožnikovo oceno delovne uspešnosti in zahtevo za preizkus ocene. Glede na to je bilo med strankama sporno, ali posledično odločba komisije vsebuje vsebinsko obrazložitev pritožbenih razlogov tožnika zoper službeno oceno in ali je odločbo komisije po vsebini v zvezi s pritožbenimi razlogi tožnika mogoče preizkusiti. Tožnik je namreč zatrjeval, da se komisija za preizkus ocene tožene stranke ni opredelila do njegovih ugovorov v zahtevi za preizkus, zaradi česar po njegovi oceni odločitve o ustreznosti ocene ni mogoče vsebinsko preizkusiti. Tožena stranka je temu nasprotovala, kakor tudi tožnikovi oceni, da je bil zgolj pavšalno ocenjen in pri tem nedopustno diskriminiran zaradi njegovega članstva v sindikatu. Glede na to je bilo med njima sporno, ali je bil tožnik diskriminatorno obravnavan zaradi svojega aktivnega članstva v sindikatu in konstantnega opozarjanja na nepravilnosti pri toženi stranki in ali je bila iz tega razloga službena ocena nižja, kot bi morala biti. Med strankama pa je bila nadalje sporna zlasti odškodninska odgovornost tožene stranke tožniku zaradi diskriminacije in trpinčenja na delu.
6. Ocenjevanje javnih uslužbencev urejata Zakon o sistemu plač v javnem sektorju - (ZSPJS, Ur. l. RS, št. 56/2002 in naslednji) v določbah od 16. do 20. člena ter Pravilnik o ocenjevanju uspešnosti javnih uslužbencev v MZZ (Ur. l. RS, št. 12/2011 - v nadaljevanju Pravilnik). ZSPJS v 16. členu kot pogoj za napredovanje javnih uslužbencev v višji plačni razred opredeljuje delovno uspešnost, izkazano v napredovalnem obdobju, in določa, da se delovna uspešnost ocenjuje glede na rezultate dela, samostojnost, ustvarjalnost in natančnost pri opravljanju dela, zanesljivost pri opravljanju dela, kvaliteto sodelovanja in organizacijo dela ter druge sposobnosti v zvezi z opravljanjem dela. Ocenjevanje uspešnosti diplomatov v notranji in zunanji službi MZZ-ja ter uradnikov in strokovno-tehničnih javnih

uslužbencev v MZZ-ju natančneje ureja Pravilnik, ki v prvem odstavku 3. člena določa, da se pri ocenjevanju uspešnosti diplomatov uporabi kriterije, ki so določeni v prilogi 1 pravilnika, s pojasnilom, da ta priloga vsebuje kriterije v skladu z elementi delovne uspešnosti, kot jih določa uredba, ki ureja napredovanje javnih uslužbencev v plačne razrede, in druge kriterije, na podlagi katerih se ocenjuje diplomat. Kot izhaja iz priloge 1 Pravilnika, so kriteriji, ki se uporabijo za ocenjevanje delovne uspešnosti razvrščeni v pet kategorij, in sicer: 1. kriteriji po elementu rezultati dela, ki zajemajo strokovnost, obseg dela in pravočasnost, 2. kriteriji po elementu samostojnost, ustvarjalnost, natančnost pri opravljanju delu, 3. kriteriji po elementu zanesljivost pri opravljanju dela, 4. kvaliteta sodelovanja in organizacije dela in 5. druge sposobnosti v zvezi z opravljanjem dela, ki obsegajo interdisciplinarnost, odnos uporabnikov do storitev, komuniciranje in drugo. Poleg navedenih elementov se skladno prvim odstavkom 4. člena Pravilnika pri določitvi ocene diplomatov upoštevajo tudi obrazložene pisne pohvale, kritike, mnenja, priznanja za uspešnost in učinkovitost poslovanja in ugled ministrstva ter ocene o uspešnosti priprav obiskov in izvedbi drugih delovnih nalog, s strani nadrejenega, vodje direktorata oziroma sekretariata, v okviru katerega opravlja dela in naloge diplomat, ter državnega sekretarja ali ministra za zunanje zadeve. Vsi navedeni kriteriji so podlaga za določitev ocene diplomata, kot to določa 8. člen Pravilnika, pri čemer je, skladno z določbo prvega odstavka 7. člena Pravilnika, nadrejeni, ki preneha opravljati dela in naloge na vodstvenem delovnem mestu ali opravljati funkcijo, dolžan pripraviti delno opisno oceno o delu njemu podrejenih javnih uslužbencev in jo ob primopredaji poslov izročiti nasledniku.

7. Tožnik toženi stranki v zvezi z oceno delovne uspešnosti očita, da naj bi mu za leto 2014 izdelala diskriminatorno oceno delovne uspešnosti, ko je njegovo delo ocenila kot „zelo dobro“. V zvezi s tem pojasni, da je bilo njegovo delo prvič ocenjeno z oceno, ki je nižja od odlične, in dodaja, da svoje pavšalne ocene tožena stranka niti ni utemeljila, kakor tudi pri ocenjevanju ni upoštevala predpisanih kriterijev. Pri tem poudarja, da tudi komisija za preizkus ocene pri toženi stranki ni preverjala njegovih ugovorov, zaradi česar tožnik ocenjuje, da njene odločitve o ustreznosti ocene ni mogoče vsebinsko preizkusiti. Na takšne tožnikove navedbe tožena stranka odgovarja s pojasnilom, da je bil tožniku nadrejeni dr. Robert Kokalj razporejen na mesto vodje Sektorja za Afriko, Bližnji Vzhod, Azijo in Oceanijo, v katerem je delo v letu 2014 opravljal tožnik, sredi avgusta 2014, mesec dni kasneje pa je nastopil daljšo bolniško odsotnost, zaradi katere se je na delo vrnil šele v letu 2015. Zato je bila ocena delovne uspešnosti tožnika sestavljena iz delnih ocen prejšnjega vodje sektorja, veleposlanika dr. Marjana Cencena, veleposlanika Janeza Premožeta, ki je vodil sektor v času odsotnosti dr. Roberta Kokalja, in slednjega za čas, ko je ta lahko neposredno ocenil tožnikovo delovno uspešnost. V zvezi s tem tožena stranka še pojasni, da se obe delni oceni

veleposlanikov dr. Marjana Cencena, ki se nanaša na obdobje osmih mesecev tožnikovega dela, in Janeza Premožeta, ki zajema trimesečno obdobje tožnikovega dela, glasita prav dobro, medtem ko se delna ocena Dr. Roberta Kokalja nanaša zgolj na enomesečno obdobje. K temu tožena stranka še dodaja, da so bili pri ocenjevanju upoštevani vsi zahtevani kriteriji in da je bil tožnik tudi v letih 2007 in 2009 ocenjen z oceno, nižjo od odlične.

Iz tožnikove zahteve za preizkus delovne uspešnosti z dne 3. 4. 2015 (priloga A43) izhaja, očitek ocenjevalcu dr. Robertu Kokalju, da ni upošteval kriterijev ocenjevanja, kot jih določa Pravilnik, niti ni upošteval dodatnih kriterijev, temveč je navedel le, da oceno podaja na podlagi ocen predstojnikov dr. Marjana Cencena in Janeza Premožeta. Pri tem tožnik v zahtevi za preizkus ocene poudarja, da Janez Premože ni bil vodja sektorja, zato po njegovi oceni ni bil upravičen formalno ocenjevati njegovega dela in dodaja, da je delo opravljal enako kvalitetno kot ostali kolegi, ki so prejeli oceno „odlično“, zato meni, je bil pri oceni diskriminiran zaradi njegovega sindikalnega udejstvovanja.

Iz obrazložitve odločitve komisije za preizkus ocene št. 100-3/2015/188 z dne 2. 6. 2015 (prilogi A14 in B7), izhaja, da je tožnik zoper oceno „zelo dobro“ za delo v letu 2014 pravočasno podal zahtevo za preizkus ocene, s katero se ne strinja, saj meni, da ocenjevalec ni upošteval kriterijev ocenjevanja, kot jih določa Pravilnik. Komisija v obrazložitvi odločitve nadalje izpostavlja, da tožnik meni, da je delo opravljal povsem enako kvalitetno kot ostali kolegi. Vendar pa komisija, kot to izhaja iz navedenega listinskega dokaza, zaključuje, da tožnikova zahteva za preizkus ocene ni utemeljena. V zvezi s tem pojasni, da se do primerjave ocene tožnika z ocenami drugih javnih uslužbencev v MZZ RS, ki jo je v zagovoru zahteval tožnik, ni opredeljevala, saj je pooblaščenka samo za preizkus ustreznosti podane ocene dela tožnika, sicer pa je soglasno potrdila, da skupna letna ocena javnega uslužbenca „zelo dobro“ ustreza obsegu in kvaliteti tožnikovega dela, opravljenega v letu 2014 in je skladna z Navodilom za ocenjevanje javnih uslužbencev v MZZ.

Upoštevanje navedeno sodišče pritrjuje tožniku, da se komisija ni opredelila do vseh njegovih pritožbenih navedb, kakor tudi ni opravila preizkusa ocene v mejah vseh pritožbenih razlogov. V zvezi s tem sodišče pojasnjuje, da je sicer komisija pravilno ocenila, da je pooblaščenka samo za preizkus ustreznosti podane ocene dela tožnika, zaradi česar utemeljeno ni opravila primerjave tožnikove ocene z ocenami ostalih javnih uslužbencev, vendar pa iz izpodbijane odločitve ne izhaja, da bi komisija opravila preizkus ocene na način, da bi preverila, ali je ocenjevalec upošteval predpisane kriterije ocenjevanja, kot v svoji zahtevi za preizkus ocene izpostavlja tožnik, kar pa je bila dolžna storiti. Poglavitna naloga komisije je namreč ugotoviti, ali so bili pri ocenjevanju upoštevani vsi kriteriji, jih nato (na podlagi ustrezne vsebinske obrazložitve s strani ocenjevalca) preizkusiti ter oceno

bodisi spremeniti ali potrditi. Ker komisija ni preizkusila, ali so bili pri ocenjevanju upoštevani vsi kriteriji, zlasti pa ni preizkusila utemeljenosti vseh pritožbenih razlogov in s tem službene ocene, kakor se tudi do njih ni v celoti opredelila, je utemeljen zaključek, da je opustila svojo dolžnost ustreznega preizkusa, zaradi česar je njena odločitev že iz navedenega razloga nezakonita, zato jo je sodišče razveljavilo. Poleg tega pa se komisija tudi ni opredelila do tožnikove navedbe, da Janez Premože ni bil vodja sektorja, v katerem je tožnik v ocenjevalnem obdobju opravljal delo, in da posledično ni bil upravičen formalno ocenjevati njegovega dela.

Da komisija ni preverjala, ali so bili pri ocenjevanju upoštevani predpisani kriteriji ocenjevanja, ki so podlaga za določitev ocene diplomata, izhaja tudi iz skladnih izpovedi članov komisije Edvina Skrta in Natalie Al Mansour. Priča Edvin Skrt je namreč ob zaslišanju pojasnil, da so člani komisije delo tožnika ocenili na podlagi „tistega, kar so videli v času priprave gradiv, in tega, kar so poznali pri njegovem delu“, brez dodatnega preverjanja, ker za to po oceni priče ni bilo nobene potrebe. Glede na to komisija, kot to nadalje izhaja iz izpovedi Edvina Skrta, ni ocene sistematično preverjala po posameznih kriterijih iz Pravilnika, temveč jih je upoštevala na splošno, in sicer na način, da je vsak od članov komisije ocenil delo tožnika v obsegu in na področju, kot ga je poznal, nato pa je komisija sprejela skupno odločitev, da ocena tožnikovega dela „zelo dobro“ ustreza njegovi delovni uspešnosti. Pri tem komisija tudi ni preverjala, ali je ocenjevalec dr. Kokalj upošteval kriterije iz Pravilnika, niti ni preverjala izpolnjevanja dodatnih kriterijev, ampak je ocenila tožnikovo delo „po lastni vesti“. Enako izhaja iz izpovedi priče Natalie Al Mansour, ki je ob zaslišanju pojasnila, da kot članica komisije ni bila seznanjena s podlago za oceno tožnikovega dela, saj pri ocenjevalcu dr. Robertu Kokalju ni preverila razlogov za odločitev, da tožnikovo delo oceni z oceno „zelo dobro“, niti ni bil ta prisoten pri preizkusu ocene. Prav tako se komisija pred odločitvijo ni posvetovala niti z dr. Marjanom Cencenom niti z Janezom Premožetom, ki naj bi izdelala delni oceni tožnikovega dela, kakor se tudi ni opredeljevala do tožnikove ocene po posameznih kriterijih, saj naj bi ti predstavljali zgolj „pripomoček“ temveč je na podlagi splošnega poznavanja njegovega dela podala oceno njegove delovne uspešnosti, pri kateri naj bi, kot to izhaja iz izpovedi Natalie Al Mansour, ustrezno upoštevala vsa navodila.

Upošteva vse navedeno sodišče ugotavlja, da se komisija za preizkus ocene ni opredelila do tožnikovih ugovorov, kot jih je ta podal v svoji zahtevi za preizkus ocene, s čimer je opustila svojo obveznost iz drugega odstavka 10. člena Pravilnika. Ta namreč komisiji nalaga, da izvede ustrezne dokaze, ki jih predlaga javni uslužbenec, s katerimi preveri utemeljenost dejstev, ki so navedena v zahtevi za preizkus ocene, če so dejstva odločilna za določitev ocene. Navedeno sicer pomeni, da se je komisija dolžna opredeljevati le do tistih dejstev, ki so odločilna za določitev ocene, vendar med slednje sodi zlasti okoliščina upoštevanja

predpisanih kriterijev ocenjevanja s strani ocenjevalca, saj so takšni kriteriji podlaga za določitev ocene. Ker komisija takšnega ugovornega razloga tožnika ni preverila, dela ni opravila v skladu z določbami Pravilnika, zato je sklep z dne 2. 6. 2015 nezakonit. Pri tem pa ne gre spregledati dejstva, da se komisija tudi ni opredelila do drugih tožnikovih očitkov, med njimi zlasti upravičenosti do ocenjevanja tožnikovega dela s strani Janeza Premožeta ter očitka diskriminatorne obravnave zaradi tožnikovega sindikalnega udejstvovanja. K temu sodišče dodaja, da ocenjevanje delovne uspešnosti ni strogo formalen postopek, ki bi bil podrobno urejen s procesnimi pravili, poleg tega niti ZSPJS ni Pravilnik ne določata, kaj mora obsegati obrazložitev odločbe komisije, vendar pa mora biti po presoji sodišča iz obrazložitve odločbe komisije razvidno, da so se delovne in strokovne kvalitete javnega uslužbenca preverile po vseh petih kriterijih, kot jih Pravilnik določa v prilogi in jih hkrati opredeljuje kot podlago za določitev ocene diplomata, ter da je komisija preverila utemeljenost dejstev, ki so navedena v zahtevi za preizkus ocene. Namen utemeljitve ocene javnega uslužbenca je namreč v tem, da se javni uslužbenec seznanj z vsebino vseh postavk, ki se nanašajo na rezultate dela, samostojnost, ustvarjalnost, natančnost in zanesljivost pri opravljanju delovnih nalog, kvaliteto sodelovanja in organizacijo dela ter druge sposobnosti v zvezi z zadolženimi opravili. To pa je možno le, če nadrejeni posamezne kriterije napolni z obrazložitvijo, bodisi ob seznanitvi s pisno oceno bodisi v postopku preizkusa ocene pred komisijo, česar pa tožena stranka ni storila. Na takšen način pa tožnik, ki niti ni bil seznanjen z oceno dela v celoti, ne more izboljšati svojega odnosa do dela in izboljšati delovnih rezultatov, ter posledično napredovati. Sodišče sicer ni spregledalo dejstva, da ima delodajalec možnost oceno, ki jo je dal javnemu uslužbencu, obrazložiti tudi še v sodnem postopku in da ocena delovne uspešnosti javnega uslužbenca ne pomeni matematičnega vrednotenja navedenih elementov, vendar pa navedeno po oceni sodišča delodajalca ne upravičuje do pomanjkljive utemeljitve ocene v predhodnem postopku in mu ne omogoča ocenjevanja dela javnega uslužbenca brez upoštevanja vsakršnih kriterijev. Tožena stranka pa ni izkazala, da bi komisija preverila utemeljenost tožnikovih ugovornih navedb v zahtevi za preizkus ocene ali da bi ocenila tožnikovo delo po vseh petih kriterijih iz priloge, niti da bi to storil ocenjevalec.

8. Iz ocenjevalnega lista za oceno delovne uspešnosti tožnika (priloga B6) namreč izhaja zgolj pojasnilo ocenjevalca dr. Roberta Kokalja, da „na podlagi ocen predstojnikov VP dr. Cencena in VP Primožeta ocenjevanemu javnemu uslužbencu Petru Golobu podaja zelo dobro oceno“. Zato je utemeljen zaključek, da ocenjevalec ni z ničemer, razen s sklicevanjem na delni oceni dveh predstojnikov, utemeljil svoje ocene tožnikovega dela za leto 2014 z dne 26. 3. 2015 (priloga B6), s katero se je tožnik seznanil 27. 3. 2015, zato je tudi ta nezakonita. Ocena mora biti namreč skladno s citiranimi določbami obrazložena, ocenjeni pa mora biti seznanjen s kriteriji in merili za ocenjevanje, pri čemer je sodna praksa že

zavzela stališče, da mora biti ocenjenemu zaposlenemu omogočeno, da se seznanijo z vsebino posameznih ocenjenih postavk. Takšna zahteva pa je izpolnjena le v primeru, da nadrejeni posamezne kriterije vsebinsko napolni z obrazložitvijo, česar pa tožena stranka ni storila.

Glede na to tožnik utemeljeno izpostavlja, da ocenjevalec njegove ocene ni ustrezno obrazložil, zlasti pa je ni obrazložil po posameznih kriterijih, saj ni podal konkretnih vsebinskih razlogov o tem, zakaj meni, da je tožnik delo opravljal „zelo dobro“, temveč je zgolj formalno izpolnil predpisani obrazec s sklicevanjem na ocene drugih ocenjevalcev. Sodišče pri tem pojasnjuje, da ocenjevalni list tudi skladno s sodno prakso ni namenjen natančnemu pojasnjevanju dela javnega uslužbenca po vseh kriterijih, ker ima javni uslužbenec možnost zahtevati preizkus ocene še pred komisijo, zaradi česar se od delodajalca zahteva, da na ocenjevalnem listu zgolj na kratko utemelji oceno. Vendar pa ne gre spregledati dejstva, da tožena stranka ni niti zatrjevala niti izkazala, kako je tožnika ocenila po posameznih kriterijih. Ker ocenjevalnemu listu za ocenjevanje delovne uspešnosti tožnika za leto 2014 ni priložena delna ocena Janeza Premožeta, temveč zgolj delna ocena dr. Marjana Cencena, pa sodišče ugotavlja, da ocene tožnikovega dela za leto 2014 niti ni mogoče preizkusiti. Pri tem dodaja, da je Dr. Marjan Cencen, kot izhaja iz listinskih dokazov, tožnikovo delo ocenjeval v obdobju od 1. 1. 2014 do 5. 8. 2014, v obrazložitvi ocene pa navedel, da so rezultati tožnikovega dela na visoki strokovni ravni s potrebnim profesionalnim odnosom pri komuniciranju s sodelavci, ostalimi institucijami in drugimi subjekti. K temu je dodal, da je cenjena tožnikova odprtost in kritičnost v dialogu in da tožnik delo opravlja s potrebno kritično distanco, pravočasno in samostojno, z natančnejšim poznavanjem delokroga pa se krepi tudi primerna samoiniciativnost. Po oceni dr. Marjana Cencena so možnosti za izboljšanje v večji tožnikovi natančnosti in samostojnosti. Sodišče sicer meni, da je takšna delna ocena izjemno skopa in splošna, a je pri tem upoštevalo, da ima delodajalec možnost oceno javnega uslužbenca obrazložiti tudi še v sodnem postopku. Vendar pa sodišče opozarja na dejstvo, da tožena stranka ni izkazala, s kakšno oceno je bilo ocenjeno tudi tožnikovo delo v obdobju od septembra 2014 do 31. 12. 2014, niti, na katerih argumentih je takšna ocena temeljila, zato tožnikove ocene za leto 2014 niti ni mogoče preizkusiti. Glede na to, da je končna ocena tožnikovega dela, kot izhaja iz listinskih dokazov, rezultat dveh delnih ocen, od katerih ena niti ni izkazana, sodišče pritrjuje tožniku, da ocene njegovega dela za leto ni mogoče šteti kot obrazložene.

Prav tako pa tožena stranka ni izkazala, da bi tožniku oceno kako drugače natančneje pojasnila in ga seznanila z razlogi, ki so botrovali odločitvi za oceno njegovega dela v ocenjevalnem obdobju kot zelo dobro opravljenega, slednje pa ne izhaja niti iz zaznamka o izreku letne ocene za leto 2014 tožniku (priloga B18) z dne 24. 3. 2015, pri čemer je sodišče ugotovilo, da je prišlo pri zapisu

navedenega datuma do pisne pomote. V zvezi s tem je tožnik ob zaslišanju pojasnil, da mu nadrejeni dr. Robert Kokalj ni obrazložil ocene po posameznih kriterijih, temveč mu je zgolj pojasnil, kakšna je ocena.

Ob tem ne gre spregledati dejstva, da končna ocena ne vsebuje niti navedb niti utemeljitve konkretnih napak ali pomanjkljivosti, ki se tožniku očitajo pri opravljanju dela; in katerih odprava bi prispevala k boljšemu in bolje ocenjenemu delu tožnika in s tem k možnosti izboljšanja naslednje ocene, zaradi česar ne omogoča preizkusa ocene delovne uspešnosti. Namen ocenjevanja javnih uslužbencev namreč ni zgolj napredovanje posameznikov, ki svoje delo opravljajo kvalitetno temveč hkrati tudi seznanitev s pomanjkljivostmi pri delu ostalih zaposlenih, da se lahko ti zavejo tovrstnih pomanjkljivosti in skušajo izboljšati svoje delovne rezultate. Predpogoj za izboljšanje pa je tudi skladno s sodno prakso konkretna vsebinska ocena njihovega dela, obrazložena po posameznih kriterijih. Če namreč zaposleni ne ve, zakaj nadrejeni meni, da njegovi rezultati dela negativno odstopajo od pričakovanih oziroma ni seznanjen s pomanjkljivostmi, katerih odprava bi pomenila kvalitetnejše opravljanje dela in s tem možnost boljše službene ocene, potem svojega odnosa in delovnih rezultatov sploh ne more niti spremeniti niti izboljšati.

Glede na to, da je tožena stranka ni ustrezno obrazložila in utemeljila ocene tožnikove delovne uspešnosti za leto 2014, ocena pa tožniku ni bila pojasnjena niti v postopku preizkusa pred komisijo, je sodišče zaključilo, da je ta nezakonita. Upošteva je navedeno je sodišče ugodilo tožbenemu zahtevku in razveljavilo Sklep komisije tožene stranke za preizkus ocene št. 100-3/2015/188 z dne 2. 6. 2015 ter toženi stranki naložilo, da v roku 15 dni od pravomočnosti sodbe ponovno oceni delovno uspešnost tožnika za leto 2014. Pri tem sodišče poudarja, da tožnik sicer ne izpodbija same ocene za leto 2014, temveč zgolj sklep komisije za preizkus ocene, vendar tudi skladno s sodno prakso v tovrstnih primerih zadošča zgolj izpodbijanje odločitve komisije.

K temu sodišče še dodaja, da tožnik sicer podaja obširne tožbene navedbe o ocenah drugih diplomatov, ki pa za odločitev v tem sporu niso relevantne, zato se sodišče do njih ni opredeljevalo, enako pa velja za navedbe v zvezi s tožnikovo subjektivno oceno njegovega dela in kakovostjo opravljanja posameznih delovnih nalog ter ocenami njegovega dela v preteklih letih. Glede na ugotovitev sodišča, da je ocena tožnikovega dela nezakonita že iz razloga, ker ni obrazložena in se je sploh ne da preizkusiti, pa je odpadla potreba po presoji ostalih navedb v zvezi z oceno tožnikovega dela za leto 2014, zlasti glede pristranskosti članov komisije za preizkus ocene, diskriminatorno obravnavo tožnika in kršitve pravice do kontradiktornosti v postopku preizkusa ocene.

9. Tožnik je nadalje od tožene stranke zahteval plačilo denarne odškodnine v znesku

10.000,00 EUR za povzročeno nepremoženjsko škodo, in sicer za prestane duševne bolečine zaradi neenake obravnave, natančneje diskriminatorne premestitve zaradi članstva v sindikatu, nezagotavljanja varstva pred nadlegovanjem in trpinčenjem na delovnem mestu ter kršitve človekovih pravic do dela. V zvezi s tem pojasni, da ga je tožena stranka pri premestitvi obravnavala neenako zaradi njegovega članstva v sindikatu, vložene tožbe zaradi diskriminacije, pisnega opozarjanja na nepravilnosti vodstva MZZ, prijavljanja sumov korupcijskih kaznivih dejanj ter pisnih opozoril na nadlegovanje in trpinčenje s strani nadrejenega dr. Roberta Kokalja. Tožnik ocenjuje, da je bil zaradi sindikalnega delovanja in opozarjanja na nepravilnosti diskriminatorno premeščen in s tem izključen iz delovnega okolja, takšna premestitev pa po njegovi oceni hkrati predstavljala povračilni ukrep tožene stranke, saj gre za šikanozno premestitev člana vodstva reprezentativnega sindikata in sindikalnega zaupnika. K temu dodaja, da je s takšno diskriminatorno premestitvijo tožena stranka kršila tudi njegove človekove pravice do dela in enake obravnave, saj mu je protiustavno spremenila njegov dolgoletni poklic, in poudarja, da mu tožena stranka tudi ni zagotovila varstva pred trpinčenjem s strani nadrejenega dr. Roberta Kokalja.

Tožena stranka takšne tožnikove navedbe zanika s pojasnilom, da so za njegovo premestitev obstajali utemeljeni razlogi in da premestitvi v ničemer niso botrovale osebne okoliščine. Nadalje nasprotuje tožnikovim navedbam, da bi bil pri premestitvi diskriminiran in opozarja na pomanjkljivo trditveno podlago glede zatrjevanega trpinčenja na delovnem mestu. Nasprotuje tudi višini zahtevane odškodnine, ki jo ocenjuje kot pretirano.

10. Prepoved diskriminacije in povračilnih ukrepov ZDR-1 ureja v 6. členu. V prvem odstavku slednjega določa, da mora delodajalec kandidatu pri zaposlovanju ali delavcu v času trajanja delovnega razmerja in v zvezi s prenehanjem pogodbe o zaposlitvi zagotavljati enako obravnavo ne glede na narodnost, raso ali etnično poreklo, nacionalno in socialno poreklo, spol, barvo kože, zdravstveno stanje, invalidnost, vero ali prepričanje, starost, spolno usmerjenost, družinsko stanje, članstvo v sindikatu, premoženjsko stanje ali drugo osebno okoliščino v skladu s tem zakonom, predpisi o uresničevanju načela enakega obravnavanja in predpisi o enakih možnostih žensk in moških. Skladno s tretjim odstavkom 6. člena ZDR-1 sta prepovedani neposredna in posredna diskriminacija zaradi katere koli navedene osebne okoliščine, pri čemer neposredna diskriminacija obstaja, če je oseba zaradi določene osebne okoliščine bila, je ali bi lahko bila v enakih ali podobnih situacijah obravnavana manj ugodno kot druga oseba, medtem ko posredna diskriminacija zaradi osebne okoliščine obstaja, kadar je oseba z določeno osebno okoliščino bila, je ali bi lahko bila zaradi navidezno nevtralnega predpisa, merila ali prakse v enakih ali podobnih situacijah in pogojih v manj ugodnem položaju kot druge osebe, razen če ta predpis, merilo ali prakso objektivno upravičuje

zakoniti cilj in če so sredstva za doseganje tega cilja ustrezna in potrebna. Iz navedenega izhaja, da sta za diskriminacijo značilna dva elementa, in sicer neenaka obravnava kot primarni element ter nedopusten razlog neenake obravnave, ki ga predstavljajo primeroma naštete osebne okoliščine, kot sekundarni element, odvisen od obstoja primarnega elementa. Če kandidat oziroma delavec v primeru spora navaja dejstva, ki opravičujejo domnevo, da je bila kršena prepoved diskriminacije, mora v skladu z določbo šestega odstavka 6. člena ZDR-1 delodajalec dokazati, da v obravnavanem primeru ni kršil načela enakega obravnavanja oziroma prepovedi diskriminacije. Glede na četrty odstavek 7. člena ZDR-1 je prepovedano tudi trpinčenje na delovnem mestu kot vsako ponavljajoče se ali sistematično, graje vredno ali očitno negativno in žaljivo ravnanje ali vedenje, usmerjeno proti posameznim delavcem na delovnem mestu ali v zvezi z delom. Delavec, ki je žrtev trpinčenja, ne sme biti izpostavljen neugodnim posledicam zaradi ukrepanja, ki ima za cilj uveljavitev prepovedi trpinčenja na delovnem mestu, kot to določa peti odstavek 7. člena ZDR-1. Skladno z določbo prvega odstavka 47. člena ZDR-1 je delodajalec dolžan zagotavljati takšno delovno okolje, v katerem noben delavec ne bo izpostavljen spolnemu in drugemu nadlegovanju ali trpinčenju s strani delodajalca, predpostavljenih ali sodelavcev in mora v ta namen sprejeti ustrezne ukrepe za zaščito delavcev pred spolnim in drugim nadlegovanjem ali pred trpinčenjem na delovnem mestu. Če delavec v primeru spora navaja dejstva, ki opravičujejo domnevo, da je delodajalec ravnal v nasprotju s prvim odstavkom tega člena, je v skladu z določbo tretjega odstavka 47. člena ZDR-1 dokazno breme na strani delodajalca. V primeru kršitve prepovedi diskriminacije ali trpinčenja na delovnem mestu je delodajalec kandidatu oziroma delavcu odškodninsko odgovoren po splošnih pravilih civilnega prava, kot to določa 8. člen ZDR-1, pri čemer se kot nepremoženjska škoda, ki je nastala kandidatu ali delavcu, štejejo tudi pretrpljene duševne bolečine zaradi neenake obravnave delavca oziroma diskriminatornega ravnanja delodajalca oziroma zaradi nezagotavljanja varstva pred spolnim ali drugim nadlegovanjem ali trpinčenjem na delovnem mestu v skladu s 47. členom ZDR-1, ki ga je utrpel kandidat ali delavec. Pravno podlago za ugotavljanje subjektivne oziroma krivdne odgovornosti predstavlja določilo prvega odstavka 131. člena Obligacijskega zakonika (OZ, Ur. l. RS, št. 83/2001 in naslednji), po katerem mora, kdor povzroči drugemu škodo, to povrniti, če ne dokaže, da je škoda nastala brez njegove krivde. Za obstoj odškodninske obveznosti mora oškodovanec dokazati obstoj vseh splošnih predpostavk odškodninske odgovornosti, in sicer protipravnost ravnanja povzročitelja škode, nastanek škode ter vzročno zvezo med tovrstnim ravnanjem in povzročeno škodo, povzročitelj škode pa se lahko odškodninske odgovornosti razbremeni, če dokaže, da za nastalo škodo ni kriv.

11. Tožnik je protipravno ravnanje tožene stranke kot predpostavko njene

odškodninske odgovornosti zaradi kršitve prepovedi diskriminacije utemeljeval na dejstvu, ga je ta z dnem 15. 5. 2015 na podlagi sklepa št. 1000-33/2015/4 z dne 7. 5. 2015 z MZZ diskriminatorno premestila na MOP na podlagi osebne okoliščine, in sicer članstva v Sindikatu slovenskih diplomatov (v nadaljevanju: SSD) in sodelovanja pri aktivnostih sindikata ter opozarjanja na nepravilnosti v MZZ. O nezakonitosti takšne trajne premestitve je sodišče odločilo s pravnomočno delno sodbo opr. št. Pd 352/2015 z dne 23. 6. 2016, pri čemer je razsodilo, da je bila tožnikova premestitev nezakonita, saj je ugotovilo, da so razlog zanj predstavljele osebne okoliščine, natančneje njegovo članstvo v sindikatu ter aktivno sodelovanje v organu sindikata. Pravilnost takšne odločitve sodišča je s sodbo opr. št. Pdp 876/2016 z dne 1. 3. 2017 potrdilo Višje delovno in socialno sodišče.

Sodišče je na navedeno pravnomočno sodbo vezano na podlagi drugega odstavka 319. člena ZPP. Ker objektivne meje njene pravnomočnosti obsegajo celoten sklop dejstev, ki tvorijo življenjski primer, na katerega je sodišče uporabilo materialnopravno normo in s tem zajemajo vsa dejstva, na katerih temelji sodba, pa sodišče šteje, da je podana prva predpostavka, ki tvori temelj odškodninske odgovornosti tožene stranke, in sicer protipravno ravnanje. Pri tem sodišče še pripominja, da objektivne meje pravnomočnosti opredeljujejo, na katere dele sodne odločbe se pravnomočnost nanaša in kaj je predmet pravnomočnosti, pri čemer pravnomočnost obsega vsa dejstva, ki pomenijo zaključeno celoto dejstev (historični dogodek), s katerim se utemeljuje tožbeni zahtev in zajema tudi dejstva, ki v postopku pred izdajo sodbe niso bila navedena, če so sestavni del celote, na katero se sodba nanaša.

Ne glede na to pa sodišče pojasnjuje, da je s pravnomočno delno sodbo ugotovilo, da je bil tožnik pred premestitvijo izvoljen za člana izvršnega odbora SSD ter imenovan za sindikalnega zaupnika in da je kot član SSD in član izvršnega odbora SSD vseskozi opozarjal na raznovrstne nepravilnosti, ki jih je po lastni oceni zaznal pri svojem vsakodnevnem delovnem udejstvovanju na MZZ. Tožena stranka ni izkazala, da okoliščini tožnikovega članstva v sindikatu in njegovega aktivnega sodelovanja v organu sindikata nista bili razlog za izbiro tožnika kot edinega kandidata za premestitev, zato je sodišče zaključilo, da je tožnikovo zatrjevanje o diskriminatornem razlogu za trajno premestitev utemeljeno in posledično takšna premestitev nezakonita.

Glede na to, da predstavlja članstvo v sindikatu osebno okoliščino, zaradi katere delodajalec delavca ne sme neenako obravnavati, tožena stranka, na kateri je bilo dokazno breme, pa v tem delovnem sporu ni izkazala, da navedena okoliščina ni bila razlog za izbiro tožnika kot javnega uslužbenca, ki bo trajno premeščen, je utemeljen zaključek, da je tožena stranka pri premestitvi tožnika z MZZ na MOP kršila prepoved diskriminacije, s čimer je izpolnjena prva predpostavka njene

krivdne odškodninske odgovornosti. Pri tem sodišče pripominja, da sta izkazana oba elementa diskriminacije, in sicer neenaka obravnava tožnika pri premestitvi kot primarni element ter članstvo v sindikatu in sindikalno delovanje tožnika kot nedopusten razlog neenake obravnave in s tem sekundarni element.

Ker je bila kršitev prepovedi diskriminacije izkazana že iz navedenega razloga, je odpadla potreba po presoji ostalih tožnikovih navedb glede diskriminatorne obravnave. V zvezi z zatrjevanjem tožene stranke o tem, da predstavlja pravno podlago za odškodninsko odgovornost v primeru povračilnega ukrepa zaradi opozarjanja na koruptivna dejanja Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije, saj opozarjanje na koruptivna dejanja ni osebna okoliščina, enako pa velja za aktivno članstvo v sindikatu ali vložitev tožbe zoper delodajalca, pa sodišče pojasnjuje, da predstavlja že članstvo v sindikatu osebno okoliščino, zaradi katere zaposleni ne sme biti neenako obravnavan, tožena stranka pa ni izkazala, da tožnika ne bi diskriminatorno obravnavala zaradi tovrstne osebne okoliščine.

Neutemeljeni pa so tožnikov očitki toženi stranki glede nezagotavljanja varstva pred trpinčenjem na delovnem mestu. Kot izhaja iz tožnikovih navedb, naj bi se trpinčenje s strani nadrejenega dr. Roberta Kokalja pričelo potem, ko je tožnik v septembru 2014 opozoril na strokovno napako vodstva MZZ, ki se je pripetila ob obisku ministra ZAE Al-Mansoorija in naj bi rezultiralo v nezakoniti premestitvi z dne 15. 5. 2015. Pri tem tožnik nadrejenemu očita zlasti, da je njegove delovne zadolžitve z elektronsko pošto z dne 17. 4. 2015 brez njegove vednosti skrivaj dodelil drugim diplomatom na istem sektorju in dodaja, da predstavlja trpinčenje tudi nezakonita premestitev.

Glede na citirano določbo ZDR-1, da je trpinčenje vsako ponavljajoče se ali sistematično, graje vredno ali očitno negativno in žaljivo ravnanje ali vedenje, usmerjeno proti posameznim delavcem na delovnem mestu ali v zvezi z delom, sodišče pojasnjuje, da enkratni dogodek, kot je dodelitev delovnih zadolžitve brez njegove vednosti drugim diplomatom na istem sektorju, že sam po sebi ne more predstavljati ponavljajočega se in sistematičnega ravnanja, enako pa velja za nezakonito premestitev. Pri tem sodišče pripominja, da dodelitev tožnikovih nalog njegovim sodelavcem ne dosega standarda očitno negativnega in žaljivega ravnanja, kakor tudi ne nezakonita premestitev. Tožnik sicer meni, da trpinčenje predstavlja tudi slabša ocena delovne uspešnosti, vendar pri tem niti ne pojasni, zakaj naj bi ta predstavljala žaljivo ravnanje nadrejenega dr. Roberta Kokalja, zlasti ob dejstvu, da je ocenjevanje delovne uspešnosti zakonska obveznost delodajalca in da je bila ocena delovne uspešnosti podana na podlagi dveh delnih ocen drugih zaposlenih pri toženi stranki in ne zgolj na podlagi ocene dr. Roberta Kokalja, ki mu tožnik očita trpinčenje. Ne glede na to pa ocena delovne uspešnosti niti v primeru, da ta ni utemeljena ali je diskriminatorna, sama po sebi ne more predstavljati trpinčenja. O trpinčenju namreč govorimo takrat, kadar je delavec

nenadoma brez pravega vzroka izpostavljen grdemu ravnanju, ki se izkazuje s sovražno in neetično komunikacijo, žaljivimi opazkami, vpitjem, zasmehovanjem, podcenjevanjem, neutemeljenim kritiziranjem, sramotjenjem ali ignoranco. Opisana ravnanja tožene stranke pa v objektivnem smislu sploh niso mogla doseči takšne intenzitete, da bi jih lahko šteli kot trpinčenje. Ker trije posamični in vsebinsko povsem različni dogodki v dvomesečnem obdobju po mnenju sodišča ne dosegajo standarda sistematičnega in ponavljajočega se ravnanja delodajalca, zlasti pa niso bili očitno graje vredni in žaljivi, je sodišče zaključilo, da so tovrstne navedbe tožnika neutemeljene. Pri tem pa ne gre spregledati dejstva, da je bil, kot to izhaja iz nespornih navedb, dr. Robert Kokalj v letu 2014 tožnikov nadrejeni zgolj mesec dni, zato v času od sredine septembra 2014 do prihoda na delu v letu 2015 tožnika niti ni mogel trpinčiti.

Tožnik je sicer ob zaslišanju izpovedal tudi o nekaterih drugih ponavljajočih se ravnanjih nadrejenega dr. Kokalja, ki so po njegovi oceni predstavljala trpinčenje, med njimi zlasti o vsakodnevem konstantnem opozarjanju na njegove domnevne napake pri delu in omalovaževanju njegovega dela, zaradi katerega naj bi bil tožnik vsak dan v pričakovanju graje s strani nadrejenega, vendar tožnik s takšnimi navedbami ni utemeljeval svojega zahtevka za plačilo odškodnine zaradi trpinčenja na delu. Dokazi pa tudi skladno s sodno prakso ne morejo nadomestiti pomanjkljive trditvene podlage.

Sodišče sicer pritruje tožniku, da zaposleni, ki je žrtev trpinčenja, ne sme biti izpostavljen neugodnim posledicam zaradi ukrepanja, ki ima za cilj uveljavitev prepovedi trpinčenja na delovnem mestu, natančneje zaradi pisnega opozorila na nadrejenemu dr. Robertu Kokalju, ter generalnemu sekretarju mag. Stanislavu Vidoviču in predsedniku vlade dr. Miru Cerarju z dne 15. 4. 2015 (priloga A24), vendar tožnik ponavljajočih se ravnanj, ki jih sam ocenjuje kot trpinčenje, v tožbi in pripravljanih vlogah niti ne specificira, zgolj nezakonita premestitev in dodelitev delovnih zadolžitev brez njegove vednosti drugim diplomatom na istem sektorju, kot domnevni posledici takšnega opozorila pa, kot je bilo že pojasnjeno, ne predstavljata trpinčenja.

Na takšno odločitev sodišča pa v ničemer ne vpliva ugotovitev, da je tožnik toženo stranko opozoril na trpinčenje na delovnem mestu z elektronskim sporočilom 15. 4. 2015, vendar se ta na tožnikovo opozorilo ni odzvala, saj tožnik ni uspel izkazati, da je bi bil pri delu izpostavljen trpinčenju s strani delodajalca, predpostavljenih ali sodelavcev. Delodajalec je namreč delavcu za nastalo škodo odgovoren le v primeru kršitve prepovedi trpinčenja, ki pa v tem delovnem sporu ni izkazana.

Na zatrjevanje tožnika, da je tožena stranka z diskriminatorno premestitvijo kršila tudi njegove človekove pravice do dela in enake obravnave, saj mu je protiustavno

spremenila njegov dolgoletni poklic, pa sodišče odgovarja s pojasnilom, da je že sodna praksa (VDSS Sodba Pdp 1227/2006 z dne 31. 5. 2007) zavzela stališče, da je svoboda dela temeljna svoboščina in ne osebna pravica in da OZ ne predvideva odškodnine zaradi kršitve te pravice, niti odškodnine za duševne bolečine zaradi kršitve pravice do dela, saj ne gre za pravno priznani škodi. K temu sodišče dodaja, da je tožnikove navedbe glede kršitve pravice do enake obravnave upoštevalo v okviru zatrjevane diskriminacije.

Upošteva je tožnikovo prepričljivo izpoved glede nastanka nepremoženjske škode, ki jo je utrpel v posledici kršitve prepovedi diskriminacije, kot bo natančneje pojasnjeno v nadaljevanju, ter s tem vzročne zveze med škodnim dogodkom in nastalo škodo, je sodišče zaključilo, da so podane vse predpostavke krivdne odškodninske odgovornosti tožene stranke, ki se takšne odgovornosti ni uspela razbremeniti.

12. Pri določanju višine odškodnine za utrpelo nepremoženjsko škodo je sodišče upoštevalo določbo 179. člena OZ, ki v prvem odstavku določa, da za pretrpljene telesne bolečine, za pretrpljene duševne bolečine zaradi zmanjšanja življenjske aktivnosti, skazenosti, razžalitve dobrega imena in časti ali okrnitve svobode ali osebne pravice ali smrti bližnjega in za strah pripada oškodovancu, če okoliščine primera, zlasti pa stopnja bolečin, strahu ter njegovo trajanje to opravičujejo, pravična denarna odškodnina neodvisno od povračila premoženjske škode, pa tudi če premoženjske škode ni, pri čemer je višina odškodnine za nepremoženjsko škodo skladno z drugim odstavkom omenjenega člena OZ odvisna od pomena prizadete dobrine in namena te odškodnine, ne sme pa podpirati teženj, ki niso združljive z njeno naravo in namenom. Kot nepremoženjska škoda, ki je nastala kandidatu ali delavcu, se skladno z določbo 8. člena ZDR-1 štejejo tudi pretrpljene duševne bolečine zaradi neenake obravnave delavca oziroma diskriminatornega ravnanja delodajalca oziroma zaradi nezagotavljanja varstva pred spolnim ali drugim nadlegovanjem ali trpinčenjem na delovnem mestu, ki ga je utrpel kandidat ali delavec. Pri odmeri višine denarne odškodnine za nepremoženjsko škodo se mora upoštevati, da je ta učinkovita in sorazmerna s škodo, ki jo je utrpel kandidat oziroma delavec in da odvrča delodajalca od ponovnih kršitev.

Tožnik je zatrjeval, da je v posledici diskriminatornega ravnanja tožene stranke trpel hude duševne bolečine, ki so se odrazile zlasti v obliki nespečnosti, povečane razdražljivosti, povišanega krvnega tlaka, poudarjene psihične odzivnosti ter občasnega depresivnega razpoloženja in občasne splošne resignacije, zaradi česar naj bi bila tožnikova življenjska aktivnost zmanjšana. Namesto da bi se tožnik v času nosečnosti svoje žene in rojstvu sina radostno posvečal svoji družini in ji stal ob strani, se je, kot to nadalje izhaja iz njegovih navedb, zaradi duševnih bolečin umikal vase, zelo pogosto pa je prihajal tudi v verbalne konflikte. Zaradi

opisanega po njegovi oceni naj ne bi trpel zgolj tožnik, temveč tudi njegova družina, ki je tožnikove težave občutila v obliki njegove apatičnosti, konstantne utrujenosti, slabe volje, zadirčnosti ter pomanjkanju volje za posvečanje otrokom in ženi. Tožnik naj bi tedaj tudi zanemaril svoje dotlej aktivno športno udejstvovanje in postal družbeno asocialen. Po lastnem opisu je tožnik duševne bolečine doživljal nekaj mesecev v veliki intenzivnosti, v zmerni pa so v času tega delovnega spora še vedno trajale. K temu tožnik dodaja, da je sicer vajen raznovrstnih pritiskov na delovnem mestu, a ravnanja tožene stranke so občutno preseгла razumno mejo in bi po oceni tožnika pustila posledice tudi na osebi z „jeklenimi živci“.

Kot izhaja iz izpovedi tožnika, je bil ta zaradi premestitve zelo razdražljiv in si je pomagal z zdravili, ki so mu bila brez recepta dostopna v lekarni, med njimi zlasti Persen. V zvezi s tem je tožnik, vidno pretresen, ob zaslišanju pojasnil, da doma sploh ni mogel normalno funkcionirati in je hkrati opustil vse športne aktivnosti, s katerimi se je pred premestitvijo ukvarjal v precejšnji meri, med njimi zlasti smučanje, jadrnalno padalstvo, plezanje in gornišstvo. K temu je dodal, da je zaradi njegovega slabega počutja družina v letu 2015 tudi opustila letni oddih. Navedenemu je ob zaslišanju pritrdila tožnikova žena, Barbara Golob, s pojasnilom, da so se po tožnikovi premestitvi pri njem pojavile težave z nespečnostjo in razdražljivostjo, ki so se stopnjevale do te mere, da ga je vse razdražilo. Primeroma pojasni, da so bili zanj že otroci preglasni, poleg tega pa ni bil razpoložen za nič. Niso ga zanimali socialni stiki, zapiral se je vase, za razliko od prejšnjih let partnerja nista praznovala niti obletnice poroke, niti z otroki odšla na morje. Glede na to, da ima tožnikova žena, kot to izhaja iz njene izpovedi, doktorat znanosti na področju medicine, je tožniku s svojim znanjem pomagala pri izbiri zdravil, ki bi mu utegnila lajšati simptome nespečnosti in razdražljivosti, pri čemer je poudarila, da antidepresivi in podobna zdravila posameznika potisnejo v „začaran krog“, česar pa tožnik ni želel, kakor tudi ne negativne etikete, ki bi utegnila spremljati njegov morebitni obisk pri psihiatru. O tem, da je bil tožnik bolj razdražen in nervozen, pa je izpovedal tudi Stanislav Sikošek, ki je videl, da tožnik uživa Persen. Sodišče je nadalje sledilo skladni izpovedi tožnika in njegove žene, da je tožnikovo počutje po vrnitvi na delo na MZZ bistveno boljše in da simptomatika izgineva.

Tožena stranka je sicer menila, da obstoja nepremoženjske škode ni mogoče ugotavljati zgolj na podlagi izpovedi tožnika in prič ter s tem brez ustreznega strokovnega mnenja sodnega izvedenca, vendar takšno njeno stališče ni pravilno. Tožnik je sicer predlagal določitev sodnega izvedenca medicinske stroke, vendar je ob zaslišanju pojasnil, da v zvezi s svojimi zdravstvenimi težavami ni poiskal zdravniške pomoči, ker se je bal stigme in njenega vpliva na svojo nadaljnjo diplomatsko kariero, zaradi česar ne obstaja nobena medicinska dokumentacija, ki bi potrjevala njegove zdravstvene težave v obravnavanem obdobju. Zato je sodišče

ocenilo, da določitev sodnega izvedenca za medicino v tem delovnem sporu ni bila smiselna. Ne glede na to pa je sodišče verjelo prepričljivi tožnikovi izpovedi o njegovih zdravstvenih težavah, o katerih je izpovedala tudi tožnikova žena, ter hkrati ocenilo, da tožnikove duševne bolečine, ki jih je utrpel, dosegajo takšno intenzivnost, da predstavljajo pravno priznano obliko škode.

V posledici duševnih bolečin zaradi diskriminatorne obravnave na delovnem mestu s strani tožene stranke, zlasti zaradi premestitve, so se namreč tožnikove življenjske aktivnosti v enoletnem obdobju zmanjšale na številnih področjih njegovega življenja. Sodišče je tako tožniku priznalo denarno odškodnino za nepremoženjsko škodo v znesku 3.000,00 EUR, kot pravično in primerno individualno odmerjeno odškodnino ob ugotovljeni srednji stopnji duševnih bolečin in njihovem enoletnem trajanju ter ob upoštevanju pomena prizadete dobrine in namena odškodnine. Pri tem je upoštevalo tudi sodno prakso pri odmerjanju odškodnin za podobne škode in razmerja med odmerjenimi odškodninami za manjše in večje škode in pazilo, da odmerjena odškodnina ne bi šla na roko težnjam, ki niso združljive z naravo in družbenim namenom odškodnine. V presežku do zahtevanih 10.000,00 EUR, torej v znesku 7.000,00 EUR, pa je sodišče zahtevek tožnika zavrnilo, saj ta ni bil utemeljen. Tožena stranka je tako dolžna plačati tožniku odškodnino v znesku 3.000,00 EUR v roku 8 dni od vročitve pisnega odpravka sodbe, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po izteku tega roka dalje do plačila. Na podlagi 378. člena OZ namreč dolžnik, ki je v zamudi z izpolnitvijo denarne obveznosti, poleg glavnice dolguje še zamudne obresti. Skladno s prvim in drugim odstavkom 299. člena OZ dolžnik pride v zamudo, če ne izpolni obveznosti v roku, ki je določen za izpolnitev.

13. Tožnik z vlogo, vloženo 9. 12. 2015, zahteva tudi odpravo oziroma razveljavitev po njegovi oceni nične oziroma nezakonite odločbe MOP o letnem dopustu za leto 2014 (pravilno: sklepa o dolžini letnega dopusta za leto 2015) št. 100-33/2015/11 z dne 9. 6. 2015 in drugostopenjske odločbe Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja pri Vladi RS št. 10051-431/2015/4 z dne 21. 10. 2015 z argumentom, da gre za protiustaven retroaktiven poseg v pridobljeno pravico. Po tožnikovi oceni namreč slednjo ureja pravnomočen sklep MZZ št. ZKD-LD/15 z dne 8. 5. 2015.

Na takšne navedbe tožena stranka odgovarja s pojasnilom, da gre za odmero letnega dopusta glede na delovno mesto, ki ga je tožnik zasedel po premestitvi, na tem delovnem mestu pa ni mogoče priznati dodatnih dveh delovnih dni letnega dopusta, saj pogoji dela, zaradi katerih sta bila tožniku odmerjena dva dodatna dneva letnega dopust na MZZ, v MOP ne obstojijo.

Iz sklepa o letnem dopustu št. ZKD-LD/15 z dne 8. 5. 2015 (priloga A71) izhaja, da je bila tožniku v letu 2015 priznana pravica do 33 dni letnega dopusta, medtem

ko je tožena stranka po tožnikovi premestitvi na MOP izdala sklep št. 100-33/2015/11 z dne 9. 6. 2015 o dolžini letnega dopusta v letu 2015 (priloga A70), s katerim je tožniku priznala pravico do letnega dopusta v trajanju 31 dni.

Skladno z določbo prvega odstavka 224. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP, Ur. l. RS, št. 80/1999 in naslednji) postane dokončna odločba, ki se ne more več izpodbijati s pritožbo, pri čemer lahko z dokončnostjo stranka prične izvajati pravico, če zakon ne določa drugače. Prvi odstavek 225. člena ZUP pa določa, da postane pravnomočna odločba, ki se ne more več izpodbijati v upravnem sporu ali v drugem sodnem postopku, pa je stranka z njo pridobila določene pravice oziroma so ji bile z njo naložene kakšne obveznosti.

Glede na to, da tožnik zoper navedeni sklep tožene stranke z dne 8. 5. 2015 v zakonsko določenem 8-dnevnem roku ni vložil pritožbe, je utemeljen zaključek, da je navedeni sklep postal dokončen in pravnomočen in s tem zavezujoč za obe stranki. Tožnik sicer neutemeljeno uveljavlja ničnost izpodbijanega sklepa MOP o dolžini letnega dopusta za leto 2015 (in ne za leto 2014 kot to tožnik pomotoma navaja) z dne 9. 6. 2015, saj ta ne nasprotuje ustavi, prisilnim predpisom ali moralnim načelom, vendar pa je pravilno njegovo zatrjevanje, da je takšen sklep nezakonit, saj so v posledici nezakonite premestitve nezakonite tudi vse posledice takšne premestitve. Glede na pravnomočno odločitev sodišča, da je bil tožnik s sklepom št. 100-33/2015/4 z dne 7. 5. 2015 nezakonito trajno premeščen na MOP, je sodišče zaključilo, da je sklep MOP o letnem dopustu za leto 2015 št. 100-33/2015/11 z dne 9. 6. 2015, ki je bil izdan v posledici takšne premestitve, nezakonit, enako pa iz istega razloga velja za drugostopenjsko odločbo Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja pri Vladi RS št. 10051-431/2015/4 z dne 21. 10. 2015. Zato je sodišče navedeni odločitvi tožene stranke razveljavilo, kot izhaja iz izreka sodbe.

14. O stroških postopka je sodišče odločalo na podlagi 155. člena ZPP, po katerem pri odločanju o tem, kateri stroški naj se povrnejo stranki, sodišče upošteva samo tiste stroške, ki so bili potrebni za pravdo, in na podlagi drugega odstavka 154. člena ZPP, po katerem lahko sodišče glede na doseženi uspeh, če stranka deloma zmagava v pravdi, odloči, da krije vsaka stranka svoje stroške ali pa ob upoštevanju vseh okoliščin primera eni stranki naloži, da drugi stranki povrne ustrezen del stroškov.

Tožnik je v tem delovnem sporu v celoti uspel s tožbenimi zahtevki glede nezakonitosti premestitve, ocene delovne uspešnosti in letnega dopusta, delno, in sicer v obsegu 30 %, pa s svojim zahtevkom za plačilo odškodnine za nastalo nepremoženjsko škodo. Upošteva dejstvo, da sta obe stranki zahtevali povračilo stroškov postopka glede na sporno vrednost 10.000,00 EUR in nista razmejili dajatvenega od neocenljivih zahtevkov, je sodišče vsakega od štirih tožbenih zahtevkov ovrednotilo v obsegu 25 % in zaključilo, da je tožnik s svojimi zahtevki

uspeh v obsegu 83 % (3 x 25 % in 1 x 30 % od 25 %). Zato mu je tožena stranka dolžna povrniti 83 % priznanih stroškov postopka, v preostalih 17 % pa je tožnik dolžan toženi stranki povrniti njene stroške postopka. K temu sodišče še dodaja, da tožnik v postopku zavarovanja z začasno odredbo ni uspeh, zato ni upravičen do povračila tovrstnih priglašanih stroškov, natančneje do nagrade za predlog za začasno odredbo, pritožbo zoper sklep o začasni odredbi in sodno takso v postopku zavarovanja, in mu jih posledično sodišče ni priznalo.

Sodišče je tožniku skladno z Odvetniško tarifo (Ur. l. RS, št. 2/2015) priznalo: 500 točk za tožbo po 1. točki tarifne številke 15 OT v zvezi s tar. št. 18 OT, 500 točk za razširitev tožbe po 1. točki tarifne številke 15 OT, 375 točk za vsako od štirih pripravljanih vlog (skupaj 1500 točk) po 2. točki tar. št. 15 in 35 točk za administrativne stroške skladno z določbo 11. člena OT in (2 % od 1000 točk in 1 % od 1.500 točk), skupaj 2.535 točk.

Sodišče tožniku ni priznalo priglašanih stroškov za poročila in dopise stranki ter pavšalnega zneska za fotokopiranje, saj tovrstne storitve in stroški niso izkazani, kakor tudi ne stroškov iz predloženega stroškovnika tožnikovega pooblaščenca, saj so ti zajeti že v tožnikovem stroškovniku, slednji pa ni upravičen do dvakratnega povračila istih stroškov. Ob upoštevanju vrednosti točke v znesku 0,459 EUR znašajo stroški dela tožnikovega pooblaščenca 1.163,57 EUR.

Sodišče je tožniku skladno s Pravilnikom o povrnitvi stroškov v pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 15/2003 in naslednji) in določbo 168. člena Zakona o uravnoteženju javnih financ (ZUJF, Ur. l. RS, št. 40/2012 in naslednji), po katerem se prizna kilometrina v višini 8 % cene neosvinčenega motornega bencina - 95 oktanov, nadalje priznalo strošek kilometrine za pristop na narok za glavno obravnavo na relaciji Ljubljana - Celje - Ljubljana (78 km x 2 x 0,11 EUR) v znesku 17,16 EUR, ne pa tudi v presežku do neutemeljeno priglašanih 59,94 EUR, kar znaša za sedem narokov 120,12 EUR. Sodišče je nadalje tožniku priznalo tudi strošek parkirnine v znesku 7,80 EUR, ne pa tudi v priglašenem presežku, saj je tovrstni strošek izkazan le za 4. 5. 2016 in 6. 9. 2017, ne pa tudi za preostale datume narokov za glavno obravnavo. Tožnik je upravičen tudi do povračila stroškov pričnin za priče dr. Roberta Kokalja, dr. Stanislava Raščana, Jureta Gašpariča, Nataše Šebenik in Edvina Skrta v skupnem znesku 76,33 EUR, stroška refundacije za pričo Edvina Skrta v znesku 56,81 EUR in stroška sodne takse v znesku 352,00 EUR. Sodišče tožniku ni priznalo priglašene stroška za plačilo nadomestila plače zaradi njegove odsotnosti dela zaradi prisotnosti na narokih za glavno obravnavo, saj zanj v veljavnih predpisih ni podlage.

Skupaj znašajo torej stroški tožnika 1.776,63 EUR. Navedene stroške postopka mora tožena stranka povrniti tožniku v sorazmernem obsegu 83 %, torej v znesku 1.474,60 EUR.

Sodišče je toženi stranki v skladu z določbo 16. člena Zakona o državnem pravobranilstvu (ZDPra-UPB2, Ur. l. RS, št. 94/2007 do 46/2013) ter 8. člena Zakona o državnem odvetništvu (ZDOdv, Ur. l. RS, št. 23/2017), po katerem se stroški zastopanja državnega odvetništva v postopkih pred sodišči in drugimi organi obračunavajo po tarifi, ki ureja odvetniške storitve, in v skladu z OT priznalo: 500 točk za odgovor na tožbo po 1. točki tarifne številke 15 OT v zvezi s tar. št. 18 OT, 500 točk za odgovor na razširitev tožbe po 1. točki tarifne številke 15 OT, 375 točk za vsako od štirih pripravljalnih vlog (skupaj 1500 točk) po 2. točki tar. št. 15, 100 točk za pripombe na zvočni prepis z dne 13. 5. 2016 po 2. točki tar. št. 15, 500 točk za zastopanje na prvem naroku za glavno obravnavo po 3.a točki tar. št. 15. OT in 500 točk urnine skladno s prvim odstavkom 6. člena OT, 250 točk za zastopanje na vsakem od petih priglašenih naslednjih narokov za glavno obravnavo (skupaj 1250 točk) po 3.b točki tar. št. 15. OT, 400 točk od priglašenih 450 točk urnine za glavno obravnavo 5. 5. 2016 skladno s prvim odstavkom 6. člena OT, 100 točk urnine za glavno obravnavo 25. 5. 2016 skladno s prvim odstavkom 6. člena OT, 50 točk urnine za glavno obravnavo 23. 6. 2016 skladno s prvim odstavkom 6. člena OT, 300 točk urnine za glavno obravnavo 6. 9. 2017 skladno s prvim odstavkom 6. člena OT, 100 točk urnine za glavno obravnavo 4. 1. 2018 skladno s prvim odstavkom 6. člena OT in 68 točk za administrativne stroške skladno z določbo 11. člena OT in (2 % od 1000 točk in 1 % od 4.800 točk), skupaj 5.868 točk.

Sodišče toženi stranki ni priznalo priglašenih stroškov za poročila in obvestila stranki, ker tovrstne storitve niso izkazane, kakor tudi ne priglašenih stroškov za dodatne pripombe na zvočni prepis z dne 13. 5. 2016, saj bi lahko tožena stranka pripombe združila v eni vlogi. Ob upoštevanju vrednosti točke v znesku 0,459 EUR znašajo stroški dela tožene stranke 2.693,41 EUR.

Sodišče je nadalje priznalo toženi stranki stroške pričnin za priče dr. Roberta Kokalja, dr. Stanislava Raščana, Jureta Gašpariča, Natašo Šebenik, Miho Faturja, Jano Š. Kvaternik, Stanislava Vidoviča, Boštjana Puclja, Matejo Omejec, Edvina Skrta in Natalijo Al Mansour v skupnem znesku 251,34 EUR ter stroške refundacij za priče dr. Roberta Kokalja, Natašo Šebenik, Jano Š. Kvaternik, Stanislava Vidoviča, Boštjana Puclja in Edvina Skrta v skupnem znesku 462,32 EUR.

Skupaj znašajo stroški tožene stranke 3.407,07 EUR. Navedene stroške postopka mora tožnik povrniti toženi stranki v sorazmernem obsegu 17 %, torej v znesku 579,20 EUR.

Po pobotanju stroškov tožnika v znesku 1.474,60 EUR s stroški tožene stranke v znesku 579,20 EUR, je dolžna tožena stranka plačati tožniku 895,40 EUR stroškov postopka, in sicer v roku 15 dni od prejema pisnega odpravka sodbe, v primeru

zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po izteku tega roka dalje do plačila.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo imata stranki pravico vložiti pritožbo v roku 15 dni od vročitve pisnega odpravka te sodbe. Pritožba se vložijo v vložišču pri Delovnem sodišču v Celju, Gregorčičeva 6, Celje, ali pošlje po pošti in sicer pisno v izvorniku in v toliko izvodih, da jih je dovolj za sodišče in druge stranke tega postopka.

Pritožba mora obsegati navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika. Nepopolno ali nerazumljivo pritožbo bo sodišče zavrglo.

Če sodna taksa za pritožbo ne bo plačana ob vložitvi pritožbe oz. v roku, določenem v taksnem nalogu, se bo štelo, da je pritožba umaknjena.

Celje, 4. januar 2018

Sodnica
Marija Krivec

Soglasnost tega prepisa
z izvornikom potrjuje
Podpis pristojne sodne osebe

